

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
Karlovac

Poslovni broj: P-390/2023-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu toga suda Vesni Gračan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane Zovkić iz Karlovca, Andrije Hebranga 15, OIB: 22617038493, zastupane po punomoćnici Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB:53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, zastupanog po punomoćnicima iz OD Mađarić & Lui d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, dovršene 14. srpnja 2026. u nazočnosti punomoćnice tužitelja Irene Blauhorn, odvjetnice iz Karlovca, te punomoćnice tuženika Barbare Knežević, odvjetnice u OD Mađarić & Lui iz Zagreba, po objavi 18. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženoj Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535 isplatiti tužiteljici Ivani Zovkić iz Karlovca, Andrije Hebranga 15, OIB: 22617038493, na ime preplaćenog tečaja u CHF, po kreditu podignutom u CHF, iznos od 1.323,90 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na iznose kako slijedi:

- 0,14 EUR od 30.11.2005. pa do isplate
- 2,94 EUR od 31.10.2008. pa do isplate
- 5,97 EUR od 31.12.2008. pa do isplate
- 8,15 EUR od 31.01.2009. pa do isplate
- 9,14 EUR od 28.02.2009. pa do isplate
- 6,42 EUR od 31.03.2009. pa do isplate
- 6,94 EUR od 30.04.2009. pa do isplate
- 2,78 EUR od 31.05.2009. pa do isplate
- 0,53 EUR od 31.07.2009. pa do isplate
- 2,15 EUR od 31.08.2009. pa do isplate
- 2,01 EUR od 30.09.2009. pa do isplate
- 0,38 EUR od 31.10.2009. pa do isplate
- 3,44 EUR od 30.11.2009. pa do isplate
- 5,89 EUR od 31.12.2009. pa do isplate
- 9,38 EUR od 31.01.2010. pa do isplate
- 8,58 EUR od 28.02.2010. pa do isplate
- 13,32 EUR od 31.03.2010. pa do isplate
- 12,42 EUR od 30.04.2010. pa do isplate
- 14,17 EUR od 31.05.2010. pa do isplate
- 29,34 EUR od 30.06.2010. pa do isplate

- 26,22 EUR od 31.07.2010. pa do isplate
- 35,76 EUR od 31.08.2010. pa do isplate
- 32,46 EUR od 30.09.2010. pa do isplate
- 27,16 EUR od 31.10.2010. pa do isplate
- 38,34 EUR od 30.11.2010. pa do isplate
- 52,57 EUR od 31.12.2010. pa do isplate
- 42,50 EUR od 31.01.2011. pa do isplate
- 46,03 EUR od 28.02.2011. pa do isplate
- 41,54 EUR od 31.03.2011. pa do isplate
- 42,34 EUR od 30.04.2011. pa do isplate
- 61,41 EUR od 31.05.2011. pa do isplate
- 63,27 EUR od 30.06.2011. pa do isplate
- 79,21 EUR od 31.07.2011. pa do isplate
- 71,02 EUR od 31.08.2011. pa do isplate
- 62,06 EUR od 30.09.2011. pa do isplate
- 61,10 EUR od 31.10.2011. pa do isplate
- 60,41 EUR od 30.11.2011. pa do isplate
- 64,69 EUR od 31.12.2011. pa do isplate
- 68,41 EUR od 31.01.2012. pa do isplate
- 68,91 EUR od 29.02.2012. pa do isplate
- 66,33 EUR od 31.03.2012. pa do isplate
- 68,07 EUR od 30.04.2012. pa do isplate

II. Nalaže se tuženoj Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535 isplatiti tužiteljici Ivani Zovkić iz Karlovca, Andrije Hebranga 15, OIB: 22617038493, troškove postupka u iznosu od 1.436,25 eur s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 218-50-279305 dana 22. travnja 2005.godine, koji je solemniziran dana 25. travnja 2005. godine kod javnog bilježnika Ivana Kvakana iz Čakovca pod brojem OU-388/05-1, a kojim je podigao kredit u iznosu od 23.706,00 CHF, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene važećem na dan korištenja i s promjenjivom kamatnom stopom u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tužene. Nadalje pobliže navodi da je tužena u prethodno navedeni ugovor ugradila odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, o kojoj se nije pojedinačno raspravljalo, što je protivno kako navodi čl. 81. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003., 46/2007., 79/2007., dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a to za posljedicu ima sukladno čl. 87. st. 1. ZZP-a nepoštenost i ništetnost id. ugovorne odredbe. Nastavno ističe da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04.07.2013, koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14.06.2018., pravomoćno presuđeno da je između ostalih i ovdje tužena banka „u razdoblju od 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita

zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništene i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora tužena (banka) kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorih strana, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.“ S tim u vezi tužitelj iznosi da je navedenim presudama odlučeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača, NN 41/14, 110/15, 14/19, propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. id. zakona obvezuje, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača ostale sudove u postupcima koje potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, s time da je identično bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača, NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe. Također je čl. 502.c ZPP-a propisano da fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa, a u kojem slučaju će sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Stoga je po tvrdnji tuženika, navedena pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena povodom zahtjeva radi zaštite kolektivnih interesa potrošača prava te je istom sud valutnu klauzulu u CHF proglasio nepoštenom i ništetnom i u odnosu na tuženika, pa je pravno obvezujuća za sve vrste potrošačkih ugovora a tako i za predmetni Ugovor o kreditu sklopljen između tužitelja i tužene.

1.1. Tužitelj završno ističe da je plaćajući rate kredita koje se temelje na ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF, preplato svoju obvezu, te ovom tužbom postavlja zahtjev da mu tuženik vrati ono što je primio po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja svakog od iznosa pa do isplate, a sve obzirom su dakle odredbe cit. ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF u čl. 1. Ugovora, ništetne. Stoga u tužbenom zahtjevu u tužbu predlaže donijeti presudu kojom će se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. naložiti da njemu tužitelju isplati iznos od 1.400,00 eur / 10.548,30 kn zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od plaćanja svakog pojedinog iznosa pa do isplate, te također isplatu troškova postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

1.2. Nakon provedenog vještačenja i izrade Nalaza i mišljenja financijsko knjigovodstvenog vještaka, tužitelj u podnesku od 14.svibnja 2026. predlaže donijeti presudu kojom će se tuženoj Raiffeisenbank Austria d.d. naložiti da mu isplati ukupni iznos od 1.323,90 eur prema izračunu iz Nalaza i mišljenja vještaka od 30.04.2026.godine, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na svaki pojedini mjesečni iznos izračunate razlike, također sve uz troškove postupka i zakonsku zateznu kamatu na troškove postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se očitovao da nije sporno zaključenje predmetnog Ugovora o kreditu od 22.04.2005. godine, kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti CHF 23.706,48, uz ugovorenu redovnu kamatu 5,85 % godišnje, promjenjivu u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora i s kamatom po dospeljeću u visini zakonske zatezne kamate koja je u trenutku sklapanja Ugovora iznosila 15% godišnje, također promjenjivom. No, iznosi da je id. Ugovor sklopljen između tužitelja i tuženika sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima, koji je *lex specialis* i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a kojim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita platiti banci ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

2.1. U odnosu pak na navode tužitelja o ništetnosti i nepoštenosti ugovorene valutne klauzule tuženik je prigovarao da je neutemeljeno tužiteljevo isticanje kako je ugovorena valutna klauzula nepoštena i nedopuštena, te kao takva ništetna, obzirom se ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika da tužitelja upozori na mogućnost snošenja rizika uslijed rasta tečaja sukladno ugovorenoj valutnoj klauzuli u valuti CHF. Tuženik obrazlaže da je Zakonom o obveznim odnosima dopuštena odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti, a iz čega proizlazi da je tuženik postupao isključivo u skladu sa zakonom te je neosnovano tužiteljevo isticanje kako je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF bio nepošten. Tuženik nastavno dodaje i kako je prilikom sklapanja Ugovora obavijestio tužitelja o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, te je tužitelj po vlastitom izboru a nakon što je upoznat sa svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, odabrao valutnu klauzulu CHF pa takav odabir između više predloženih ugovora predstavlja pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama, budući je tužitelj samostalno i neovisno mogao birati ugovorne odredbe (t.j. ovdje valutnu klauzulu). Nadalje, tuženik iznosi kako promjena tečaja strane valute ni na koji način nije predvidiva, te tuženik nije mogao procijeniti kretanje tečaja CHF ali ni bilo koje druge strane valute. Također tuženik nasuprot tvrdnjama tužitelja ističe kako je tužitelj ugovaranjem valutne klauzule sam preuzeo valutni rizik, obzirom ugovaranje valutne klauzule utječe na financijski položaj korisnika kredita, jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteta rata ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja ovisno o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula). Naime, po tuženiku svaki korisnik bilo kojeg kredita u kojem je ugovorena valutna klauzula, neovisno o izboru valute, preuzima rizik moguće promjene tečaja te svojim potpisom preuzima prava i obveze odnosno odgovornost za ispunjenje obveze sukladno ugovornim odredbama. Slijedom toga nisu osnovani navodi tužitelja, kako tuženik tvrdi, da bi osobno postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom, kako nadalje tuženik navodi, kumulativno moraju biti ispunjeni uvjeti iz čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03:

- a) da se o istoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i
- b) da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

2.2. Međutim, tužitelj je nakon što je upozoren o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, u Zahtjevu za kreditu vlastoručno odabrao valutnu klauzulu CHF, pa je po tuženiku razvidno da je dakle osobno (tuženik) postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Pored toga tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na povrat dijela mjesečnih anuiteta na ime ništene valutne klauzule i navodi kako je sukladno čl. 226. zakona o obveznim odnosima propisano da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.

2.3. Tuženik u nastavku osporava u cijelosti visinu tužbenog zahtjeva i protivi se pozivanju tužitelja na odredbe Zakona o obveznim odnosima koje se tiču stečenog bez osnove. Navodi da konkretno nisu ispunjene pretpostavke za primjenu instituta stečenog bez osnove, te bi po tuženiku takav institut došao u obzir „samo kada prijelaz imovine neke osobe u imovinu druge osobe ne bi imao osnove u nekom pravnom poslu, odluci sud, odnosno odluci neke druge nadležne vlasti ili zakonu“, a tužitelj nije dokazao da je došlo do prijelaza njegove t.j. njezine imovine u imovinu tuženika niti da nema pravne osnove ili da je otpala. U tom smislu ističe da sukladno odredbi Zakona o obveznim odnosima, tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje te najzad iznosi da se tužitelj ne može pozivati ni na jedno utvrđenje iz odluka u „slučaju Franak“, jer se ne radi o odlukama koje djeluju erga omnes, već iz tih odluka proizlazi da potrošači svoje navode o povredi njihovih prava imaju svaki zasebno dokazivati. Obrazlaže kako tužitelj ne može smatrati da je osnov njegove tužbe dokazan samim postojanjem presuda drugih sudova o nepoštenosti i ništetnosti valutne klauzule, već to (tužitelj) mora dokazati, obzirom tužitelj nije bio stranka u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe i ne može se pozivati na utvrđenja iz navedene presude. Tuženik slijedom svega navedenog predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, te potražuje naknadu troška parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

3. U dokaznom postupku, radi utvrđenja činjenica i pravilne ocjene činjeničnog stanja sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 218-50-2790305 od 22.04. 2005. (list 6-9 spisa) s punomoći i javnobilježničkom potvrdom u privitku, u Otplatni plan na listu 12 – 15 spisa, u Prijepis knjigovodstvenih kartica na listu 16 – 20 spisa, u podnesak o pregledu promjena kamatne stope, u potvrdu o uplati predujma na listu 49 spisa i doplati predujma na listu 66 spisa, te uvid u Troškovnik tužitelja i Troškovnik tuženika. Pored toga pročitao je podnesak i odgovor na tužbu tuženika sa Zahtjevom za kredit u privitku, podnesak tužitelja od 17.06.2024. kojim se očituje na odgovor na tužbu, 07.11.2024. kojim precizira zadatke vještaku i podnesak od istog dne kojim se očituje o sudskoj pristojbi, podnesak tuženika od 21.10.2025.. Nalaz i mišljenje financijsko knjigovodstvenog vještaka D&S d.o.o. za knjigovodstveno, računovodstveno i financijsko vještačenje od 30.04.2026. s Tablicom otplate u privitku, podnesak tuženika od 14.5.2026. podnesak tužitelja od 14.05.2026. kojim se očituje na nalaz i precizira tužbeni zahtjev, te podnesak tuženika od 29.5.2026. godine.

4. Nakon provedenog postupka sud je prihvatio konačno precizirani tužbeni zahtjev kao osnovan, obzirom je istim tužitelj potraživao povrat utuženog iznosa s osnove preplate zbog ugovorene valute CHF, a sve imajući u vidu ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovoren švicarski franak (CHF) kao valute uz koju je vezana glavnica, što je za posljedicu imalo da je zbog promjene tečaja tužitelj platio

daleko veći iznos od ugovorenog. Prema stajalištu ovoga suda radi se o zahtjevu koji se temelji na institutu stjecanja bez osnove čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, "Narodne Novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/2015, 29/18, 126/21, 144/22, 156/22 i 155/23 (ZOO).

5. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su stranke i to tužitelj kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, sklopile Ugovor o kreditu dana 22. travnja 2006. (list 6-9 spisa) kojim je ugovorena glavnica kredita u iznosu od 23.706,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja t.j. isplate kredita (točka 1. ugovora), a radi se o kreditu za kupnju motornog vozila iz točke 6. Ugovora,

- da se tužitelj obvezao vratiti kredit kroz 84 mjeseca, točka 4. Ugovora, u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospijeća a prema otplatnom planu koji će biti uručen korisniku po isplati kredita, na način kako se navodi u točki 7. Ugovora,

- da je ugovorena redovna kamatna stopa od 5,85% s time da je naznačeno kako je ista promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora,

- da se također plaća jednokratna naknada u visini 3,30% od iznosa kredita prilikom prvog korištenja kredita.

6. Također je neosporno da je tuženik za vrijeme otplate kredita u nekoliko navrata mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu, što je dovelo do povećanja mjesečnog anuiteta.

7. Vezano pak uz potraživanja u mnogim istovrsnim ili sličnim predmetima pokrenutim kod ovog ili drugih sudova u kojima su stranke utuživale banke i tražile povrat preplaćenog iznosa po ugovoru o kreditu bilo zbog promjenjivosti kamatne stope ili promjene tečaja CHF odnosno s osnove valutne klauzule, za utvrditi je da je:

- u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda RH broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i presudom VSRH broj: Revt-249/14 od 9. travnja 2015.,

- da je donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač, koja je u odnosu na ugovorenu valutu CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presudom VSRH broj: Revt-2221/18 od 3. 9. 2019.,

- da je id. pravomoćnom presudom utvrđeno kako je između ostalih banaka i ovdje tužena banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju nišetne i nepoštene ugovorne odredbe, ugovarajući švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije potrošače i potpunosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, te time da je tužena banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju nišetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorenoj redovnoj kamati koja se tijekom postojanja obveze promijenila u skladu s jednostranom odlukom tužene, kao i da su nepoštene odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nišetne od samog početka odnosno od trenutka kada su

postale sadržajem standardnog ugovora, pa da njihovo korištenje predstavlja postupanje protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

8. Inače, izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno je i ista glasi: da je Između ostalih ovdje tužena banka u razdoblju od 1.4.2005. do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 01.01.2004. godine do 06.08.2007. godine i člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine da je postupila protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, kao i da je postupila suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te je ovdje i tužena banka u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima bila promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa da je time ovdje tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine od 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, kao i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima;

9. Valja reći da u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14 -u daljnjem tekstu ZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st.1. ovog zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji je potrošač osobno pokrenuo radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

10. Identično je bilo propisano i ranijim ZZP/07 – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138.a. kojim je propisano da odluka suda

donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona, obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

11. Također je odredbom čl. 502.c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ovoga zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

12. Imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača valja primijeniti u svim parnicama, koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi, što je u osnovi i ovog postupka, a koju ništetnost je sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju, takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava, s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav smisleni način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.godine, navodeći da se pojedini potrošači u slučaju postojanja osuđujuće odluke u postupku individualne pravne zaštite radi naknade štete, izmjene ugovora ili sl., mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

13. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu, koji je sklopljen između stranaka u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, a kojim je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana isplata po tom ugovoru, uz to što je i takvu ugovornu odredbu (uz onu vezanu uz promjenjivost kamatne stope) citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom i ništetnom, ovaj sud smatra da je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZZP/07, čl. 118. ZZP/14 i čl. 502.c ZPP-a vezan takvim pravnim utvrđenjima u ovom postupku.

14. U ovom postupku nije proveden dokaz saslušanja tužiteljice koji bi mogao izrijekom potvrditi okolnosti sklapanja ugovora i eventualnog dogovaranja odnosno

odsustva dogovaranja nekih ključnih odredbi pa tako i odredbe o valutnoj klauzuli. U tužbi je isti dokaz predložen, ali se tijekom postupka i do kraja ovog postupka nije ustrajalo u saslušanju tužiteljice, pa je odluka donesena i bez ovog dokaza, jer se najzad nalazi da saslušanje tužiteljice i nije bilo nužno provesti u ovom slučaju. To iz razloga jer se nakon brojnih provedenih postupaka u istovrsnim predmetima kod ovog suda i drugih sudova na području Republike Hrvatske dakle uopće u sudskoj praksi, konstanto dolazilo do utvrđenja da se u vremenu zaključivanja ugovora o kreditu kakav se pojavljuje i u ovom postupku, osoba u statusu tužitelja nije posebno upozoravala na rizik podizanja kredita u tečaju CHF, kao ni mogućnost brzog povisivanja kamatne stope jednostranom odlukom banke, a niti joj se od strane banke pobliže obrazlagao sadržaj odredbe i napose dio ugovornih odredbi koji se odnosi na valutnu klauzulu. Osobe i korisnici kredita mahom nisu ni imali saznanja o valutnoj klauzuli i što ona znači, a ugovor se zaključivao po principu „uzmi ili ostavi“. Uz to je, gotovo bez izuzetaka, radilo o tipskim ugovorima kakve su potpisivali korisnici kredita na način da je banka unaprijed pripremila ugovor i dala ga na potpis korisniku kredita. Osim toga, opće je poznato da se o odredbama akata kreditora i ovdje tužene banke koje reguliraju materiju kreditiranja kakva je sadržana u samom ugovoru, po prirodi stvari i nije moglo pojedinačno pregovarati te se vjerojatno i nije pojedinačno pregovaralo ni u ovom slučaju. Sukladno se naime može zaključiti i u ovom slučaju da je tužiteljica kao korisnica kredita prihvatila ponudu koja joj je data od strane tuženika u formi unaprijed sastavljenog ugovora po tuženiku, jer ništa drugo ne proizlazi i nije izraženo, a takav tipski ugovor, zasigurno se ne razlikuje od drugih ugovora koji su zaključeni u tom istom razdoblju s brojnim drugim korisnicima kredita. Uz to je takav tipski ugovor bio sastavljen po pravnoj službi tužene banke i kao takav dakle nije ni bio podložen promjenama ili pregovorima s klijentom. Na klijentu i korisniku kredita je bilo samo prihvatiti ili odbiti potpisivanje takvog ugovora, a jasno je da je interes korisnika bio potpisati isti i bezuvjetno prihvatiti sve što u njemu piše jer je njegov interes bio dobiti sredstva od kredita za što se i obratio banci. Nakon toga je preostalo samo poštivanje ugovornih odredbi i otplaćivanje rata kredita do konačne isplate kredita. Pri tom se napominje da čak ni sama okolnost je li korisnik kredita pročitao odredbe ugovora prije potpisivanja / ili to nije učinio, nije od značajnijeg utjecaja za prosuđivanje nepoštenosti samih odredbi, obzirom je bitno za utvrditi je li o istim odredbama korisnik kredita uopće mogao pregovarati i jesu li takve odredbe uzrokovale neravnotežu u pravnim odnosima stranaka, a jasno je da nije mogao pregovarati i da su iste odredbe uzrokovale neravnotežu u pravnim odnosima između stranaka. Također je razvidno i nema dokaza da bi tužiteljica zaključila s tuženikom Ugovor o kredit kao vlasnica obrta ili u sličnom statusu, te je evidentno da je isti ugovor za kupnju motornog vozila zaključila kao fizička osoba, a što joj u odnosu na banku daje status prosječnog potrošača. U tom smislu napominje se da je člankom 3. stavkom 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (Službeni list EU L 95/29 21.4.1993. – dalje: Direktiva 93/13) propisano kako se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, smatra nepoštenom, ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri prouzroči na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora. To bi se dakle analogno moglo utvrditi i u ovom slučaju.

15. Slijedom svega navedenog i u ovom slučaju valjalo je utvrditi osnovanost tužbenog zahtjeva i ništetnost valutne klauzule, a po odredbi čl. 323. ZOO-a svaka ugovorna strana je dužna vratiti drugoj ono što je u primila na temelju ništetnog dijela ugovora. Nastavno tome, utvrđeno je u smislu čl. 324. ZOO-a da tužiteljica ima pravo

na povrat preplaćenih sredstava t.j. primiti isplatu na ime potraživanja kojeg postavlja u tužbi i preciziranom tužbenom zahtjevu.

16. Najzad se utvrđuje da nije opravdan istaknuti prigovor zastare od strane tuženika, a to napose imajući u vidu da je tužiteljica podnijela individualnu tužbu u ovom predmetu dana 07.lipnja 2023., te je u tužbi tj. specificiranom tužbenom zahtjevu potraživala isplatu preplaćenog iznosa s osnove valutne klauzule tj. tečajne razlike za utuženi period kao u id. tužbi i tužbenom zahtjevu, te je tužba za zaštitu kolektivnih interesa podnesena dana 4. travnja 2012., a presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 (od 4. srpnja 2013.) u odnosu na ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorenoj redovnoj promjenjivoj kamati postala je pravomoćna dana 13. lipnja 2014., a u odnosu na ugovorenu valutu dana 14. lipnja 2018.godine, pa dakle nije nastupila zastara za predmetno potraživanje u ovom slučaju.

16.1. Naime, odredbom čl. 214. st. 1-3. Zakona o obveznim odnosima ili ZOO-a kraće, NN 35/05 i dr., propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze.

16.2. Člankom 215. st. 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, dok je čl. 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

16.3. Nadalje, člankom 245. st. 1. ZOO-a propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Stavkom 3. istoga članka određeno je da u slučaju kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u cilju zaštite, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

16.4. Podnošenjem pak kolektivne tužbe u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava Trgovačkom sudu u Zagrebu prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora u odnosu na kamatu pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. godine zastara počela teći ispočetka, a pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude broj: PŽ-6632/2017 dana 14. lipnja 2018. zastara je počela ponovno teći u odnosu na tražbinu s osnova ugovorene valute, pri čemu se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare.

16.5. O tome je pravno shvaćanje zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske (VSRH) u odluci broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., koja je donijeta povodom revizije (podnijete protiv presude ŽS-a u Osijeku broj: GŽ-820/17 od 29.6.2017.- u kojoj je riječ o zahtjevu za povrat preplaćene kamate) upravo u pogledu postavljenog pravnog pitanja "predstavlja li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena u skladu s čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača, tužbu definiranu čl. 241. ZOO-a

odnosno radnju vjerovnika kojoj ZOO daje učinak prekida zastarnog roka?". U citiranoj odluci VSRH-a zauzeto je shvaćanje: "pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe".

16.6. U vrijeme podnošenja kolektivne tužbe 4. travnja 2012. utužena tražbina, imajući u vidu utuženi period kako je naprijed navedeno nije bila u zastari, te je podnošenjem kolektivne tužbe došlo do prekida zastare, pa se vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa u zakonom određeni rok za zastaru. Stoga bi zastara za individualne tužbe počela ponovno teći 13. lipnja 2014. u odnosu na tražbine s osnova povrata preplaćene kamate, a 14. lipnja 2018. u odnosu na tražbinu s osnova ugovorene valute (razlike u tečaju CHF). Kako je dakle, tužba u ovom predmetu podnesena 07.06.2023., a zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, to se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, te je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu odnosu na kamatu postala pravomoćna dana 14. lipnja 2018., pa proizlazi da za podnošenje tužbe u ovom predmetu nije nastupila zastara i da istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

17. Na okolnost visine zahtjeva provedeno je vještačenje po sudskom vještaku D&S d.o.o. za knjigovodstveno, računovodstveno i financijsko vještačenje sa sjedištem u Karlovcu, Kralja Tomislava 10a, s time da je po tužitelju zadatak vještaka bio utvrditi koliki je iznos tužitelj preplatio na ime razlike u valuti između iznosa utvrđenih početnim otplatnim planom, po tečaju CHF po kojem je kredit isplaćen tužitelju i iznosa koje je tužitelj platio (što bi značilo preplatio) zbog rasta tečaja CHF, (sve iskazano) u mjesečnim iznosima i ukupno. U Nalazu i mišljenju od 30. travnja 2026. id. vještak najprije se poziva na zadatke i navode tužitelja u tužbi te tuženika u odgovoru na tužbu, a onda se na dostavljenu dokumentaciju u spis. Uz to iznosi osnovne podatke vezane uz sklopljeni Ugovor o kreditu broj 218-50-2790305 od 22.04.2005.godine, s time da u okviru provedenog vještačenja utvrđuje:

- da razlika zbog ugovorene valutne klauzule, odnosno razlika koja je nastala zbog promjene tečaja po kojem je kredit bio obračunavan i plaćan u odnosu na početni tečaj po kojem je kredit iskorišten/isplaćen, iznosi ukupno 7.015,11 kuna, u čemu pozitivne razlike (u korist tužitelja) iznose 9.974,92 kune, a negativne razlike (u korist tužene) iznose 2.959,81 kuna.

- odnosno iskazano u eurima, razlika zbog ugovorene valutne klauzule koja je nastala zbog promjene tečaja, po kojem je kredit bio obračunavan i plaćan te početnog tečaja po kojem je kredit iskorišten/isplaćen, iznosi ukupno 931,06 eura, u čemu pozitivne razlike (u korist tužitelja) iznose 1.323,90 eura, a negativne razlike (u korist tužene) iznose 392,84 eura.

18. Tužitelj je u skladu s potonjim nalazom vještaka specificirao tužbeni zahtjev i potraživao ukupni iznos od 1.323,90 eur sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedini iznos, počam od dospijeca tj. od plaćanja pa do isplate, s time da mu pripada kamata u smislu odredbe čl. 1115. st. 1 ZOO-a jer je tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan platiti zakonske zatezne kamate od dana stjecanja. Stoga je slijedom navedenog tužitelju dosuđen naprijed navedeni iznos sa zakonskom zateznom kamatom u visini kao u točki I. izreke ove presude.

19. Naposljetku se napominje da nije prihvaćen ni prigovor tuženika o djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva, jer se nakon Nalaza vještaka utvrđuje da je tužitelj precizirao tužbeni zahtjev u skladu s izračunom iz Nalaza vještaka, prema kojem se onda donosi odluka. To dakle onda znači da tužitelj nije djelomično povukao tužbeni zahtjev već samo precizirao isti.

20. Kako je tužitelj uspio u postupku u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev, dosuđen mu je sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a trošak parničnog postupka, s time da je tužitelju temeljem Tbr. 7. - 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Odvjetničke tarife), Narodne novine RH br. 142/12, 103/14, 69/93, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23 i 107/25, dosuđen kao opravdan zatraženi trošak do visine od po 150,00 eur (računajući pdv. 187,50 eur) a ne 200,00 eur, sve obzirom na vrijednost dosuđenog potraživanja u preciziranom tužbenom zahtjevu i izreci ove presude. Navedena naknada dosuđena je za sastav tužbe, sastav podnesaka od 17.06.2024. i 14.05.2026., te za zastupanje na ročištu od 07.11.2024. i 14.07. 2026. Uz to je za pristup na ročište objave odluke priznata 50%-tna naknada t.j. zatraženi iznos u visini 75,00 eura, te je za sastav podneska od 07.11.2024. kao na listu 40 spisa priznata 25%-na naknada u iznosu od 37,50 eur, jer se istim samo procesno očitovao u pogledu plaćanja sudske pristojbe. Nije priznat jedino trošak za sastav podneska od istog dne (07.11.2024.) kojim je tužitelj unaprijed i bez poziva suda isticao zadatak vještaku za vještačenje, a koji je uostalom mogao izraziti na pripremnom ročištu za koje mu je priznata puna naknada troška postupka. Ukupno je za navedene radnje za koje je priznat trošak, tužiteljici dosuđen trošak postupka u iznosu od 825,00 eur, odnosno uključujući pdv. 1.031,25 eur, a tom trošku je pridodan još trošak izrade vještačkog nalaza u iznosu od 405,00 eur. Stoga je sveukupno id. stranci dosuđen trošak postupka u iznosu od 1.436,25 eur kako je navedeno u točki II. izreke ove odluke, uz zakonsku zateznu kamatu kao u točki II. izreke koja je najzad precizirana u Troškovniku priloženom na završnom ročištu.

U Karlovcu 18. rujna 2026.

Sudac
Vesna Gračan

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu pismeno u tri primjerka, putem ovoga suda.

Dna:

1. Tužitelju po pun. Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu.

2. Tuženiku po pun. iz OD Mađarić & Lui iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-3088d-5a9b3**

Kontrolni broj: **0ae8a-4e7d2-1bb90**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Vesna Gračan, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.